

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 3. października 1891.

(Zawiera Nr. 141—148.)

141.

Ustawa z dnia 16. lipca 1891,

która wydają się postanowienia co do sądownictwa ze względu na połączenie kilku gmin i części gmin ze stolicznem i rezydencyjnym miastem Wiedniem.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Ministra sprawiedliwości do zarządzenia, żeby w obrębie gminy miejskiej stolicznej i rezydencyjnego miasta Wiednia Sądy delegowane miejsko-powiatowe wykonywały sądownictwo według postanowień wydanych dla Sądów powiatowych poza obrębem siedziby Trybunału istniejących, tudzież, żeby pewne części obszaru gminy wiedeńskiej przyłączone były do Sądów powiatowych, znajdujących się poza obrębem Wiednia lub obszary innych gmin, do jednego z Sądów delegowanych miejsko-powiatowych, znajdującego się w Wiedniu.

§. 2.

W tych Sądach powiatowych, których organizacja lub rozległość okręgu ulegają zmianie przez zarządzenia w §. 1 wydane, stosują się do urzędników sądziańskich skutki połączone ze zmianą organizacji w myśl §. 43go ustawy z dnia 21. maja 1868 (Dz. u. p. Nr. 46).

§. 3.

Dzień, w którym odnosne Sądy rozpocząć mają urzędowanie na zasadzie §. 1go zarządzone, postanowiony będzie rozporządzeniem. W tej mierze, co się tyczy utrzymywania ksiąg gruntowych i co się tyczy sądownictwa rzecznego, ze względu na potrzebę uporządkowania ksiąg gruntowych, można dla poszczególnych Sądów zmianą dotkniętych, wydać postanowienia przejęciowe.

§. 4.

Upoważnienie w §. 1 Ministrowi sprawiedliwości nadane traci moc swoją po upływie lat pięciu od dnia ogłoszenia ustawy niniejszej.

§. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Ischl, dnia 16. lipca 1891.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Schönborn r. w.

142.

Ustawa z dnia 8. sierpnia 1891,

tycząca się zawarcia umowy z reprezentacją krajową księstwa bukowińskiego celem uregulowania stosunku państwa do funduszu indemnizacyjnego bukowińskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd do zawarcia z reprezentacją krajową księstwa bukowińskiego umowy do niniejszego dołączonej.

Artykuł II.

Co się tyczy zwrotu tych naddatków, które Rząd po terminie obliczenia, wziętego za podstawę umowy w artykule I wzmiankowanej, a przeto od dnia 1. stycznia 1890 aż do zawarcia tejże umowy, zapłacił na rzecz funduszu indemnizacyjnego bukowińskiego ponad ustanowione w umowie stałe sumy, upoważnia się Rząd do ułożenia się z reprezentacją

krajową księstwa bukowińskiego, w jaki sposób mają być zwrócone, ile możliwości ze względem na stosunki finansowe kraju.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 8. sierpnia 1891.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Steinbach r. w.

U m o w a,

zawarta na podstawie upoważnień porządkiem konstytucyjnym poprzednio wydanych między e. k. Rządem z jednej a Wydzialem krajowym księstwa bukowińskiego w imieniu reprezentacji kraju z drugiej strony, w przedmiocie uregulowania stosunku państwa do funduszu indemnizacyjnego Bukowiny.

§. 1.

Zaliczki, które Rząd dał aż do końca grudnia 1864 funduszowi indemnizacyjnemu bukowińskiemu w sumie	328.916 zł. 52 $\frac{1}{2}$ c. w. a.,
których oprocentowanie zostało w skutek Najwyższego postanowienia z dnia 1. sierpnia 1864 wstrzymane, tudzież zaliczki bezprocentowe funduszowi temu od owego czasu aż do końca grudnia 1889 z zastrzeżeniem zwrotu udzielone w sumie	10.013.674 „ 83 „ „ „
ogółem w sumie	10.342.591 zł. 35 $\frac{1}{2}$ c. w. a.,
wyraźnie dziesięć milionów trzysta czterdzieści dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych 35 $\frac{1}{2}$ c. zostaną odpisane.	

§. 2.

W miejsce zaliczki rządowej bezprocentowej, która na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 1. sierpnia 1864 równała się częścią wydatku rocznego funduszu indemnizacyjnego nie pokrytej dodatkami do podatków wynoszącemi 55 od stu wszystkich podatków stałych bez dodatku nadzwyczajnego wyznacza się na lata 1890 aż do 1903 włącznie a) subwencję rządową niezwrotną rocznie w sumie 206.000 zł., wyraźnie dwieście sześć tysięcy złotych w. a. i b) zaliczkę rządową zwrotną bezprocentową rocznie w sumie 150.000 zł., wyraźnie sto pięćdziesiąt tysięcy złotych w. a. Subwencja rządowa i zaliczka rządowa wypłacane będą w ratach ćwierćrocznych z góry.

Na rok 1890 obliczenie uczynione będzie w taki sposób, że przewidziana w preliminarzu państwa na rok 1890 (Dz. u. p. Nr. 83 z r. 1890) suma zaliczek rządowych dla funduszu indemnizacyjnego bukowińskiego wynosząca	378.455 zł.
ze względu, iż stosownie do tej cyfry w preliminarzu tegorocznym funduszu indemnizacyjnego tylko 30procentowe dodatki do podatków były policzone a część ich wynosiła	206.000 „
jako subwencja rządowa niezwrotna, która cała wynosi	172.455 zł.
o ile fundusz indemnizacyjny wyda rzeczywiście tę sumę na karb bieżącego roku, uważana być ma za zaliczkę rządową bezprocentową.	

Fundusz indemnizacyjny bukowiński otrzyma więc w roku 1890 oprócz ustanowionej w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu zaliczki rządowej bezprocentowej w sumie 150.000 zł. w miarę rzeczywistej potrzeby swojej dalszą taką zaliczkę rządową, mającą wynosić najwięcej 22.455 zł., wyraźnie dwadzieścia dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt pięć złotych w. a.

§. 3.

Resztę wydatku rocznego funduszu indemnizacyjnego, pozostałą po odliczeniu subwencyi rządowej i zaliczki rządowej bezprocentowej, tudzież własnych przychodów funduszu będzie pokrywał kraj dodatkami do podatków bezpośrednich.

Dodatki te ustanawiać należy w takiej wysokości, jaka będzie potrzebna, aby wpływ y z nich wystarczyły na pokrycie wszelkich wydałków na wyswobodzenie gruntów i wykupno ciężarów gruntowych, łącznie ze spłatą zaliczek rządowych oprocentowanych w § 4 wzmiakowanych, to jest ich reszty, pozostałe po odliczeniu subwencyi rządowej i zaliczki rządowej bezprocentowej, tudzież własnych przychodów funduszu.

Całkowite lub częściowe odpisanie, odroczenie terminów płatności lub zwrót dodatków do podatków na indemnizację nastąpić może tylko w tym samym stosunku, w którym c. k. Rząd pozwoli na to co do podatków rządowych, służących za podstawę do wymiaru tych dodatków do podatków.

§. 4.

O ileby fundusz indemnizacyjny w skutek ubytku w dochodach z przerzeczych dodatków do podatków nie mógł uczynić zadość swoim zobowiązaniom, jakoteż w tym razie, gdyby pomimo regularnego wpływu rzeczywistych dodatków do podatków, wzmiakowane dotyczeas źródła przychodów funduszu indemnizacyjnego nie wystarczały na pokrycie jego wydałków każdego roku, Rząd udzielać będzie w miarę potrzeby należycie udowodnionej zaliczek zwrotnych oprocentowanych po 5 (pięć) od sta rocznie.

Rzeczywiste zaliczki rządowe oprocentowane jak tylko roczny obrót funduszu, przy odpowiedniem w myśl §. 3go preliminarym dodatków do podatków na indemnizację wykaże znowu nadwyżkę, mają być w miarę tejże zwrócone, a kraj zobowiązuje się w takim razie, gdyby po upływie roku 1904 pozostały jeszcze zaległości z tych zaliczek rządowych oprocentowanych, pobierać także i w latach następnych dodatki do podatków w §. 3 wzmiakowane aż do zupełnego umorzenia tych zaliczek.

§. 5.

Również zobowiązuje się kraj zaliczki rządowe bezprocentowe w §. 2 przewidziane splacić po umorzeniu obligacji indemnizacyjnych, a to począwszy od roku 1905 w przeciągu najwięcej siedmiu lat, w równych ratach ewieroczych z dolu. Celem dopełnienia tego zobowiązania dodatki do podatków bezpośrednich na to potrzebne, pobierane będą nadal w ciągu rzeczonego okresu siedmioletniego.

Także do tych dodatków do podatków, w paragrafie poprzedzającym wzmiakowanych, postanowienie drugiego ustępu §. 3go ma być odpowiednio stosowane.

§. 6.

W każdym razie, gdyby fundusz indemnizacyjny jeszcze w roku 1904 był obciążony spłatami rocznymi lub miał ponosić inne wydatki, winien kraj postarać się o pokrycie tych wydałków dostatecznymi dodatkami do podatków.

§. 7.

Preliminarze i zamknięcie rachunków funduszu indemnizacyjnego przesyłać należy także na przyszłość corocznie c. k. ministerstwu skarbu jeszcze przed wniesieniem do sejmu.

§. 8.

Umowa niniejsza spisana będzie w dwóch jednobrzmiących niestemplowanych egzemplarzach, podpisami c. k. Ministra skarbu, tudzież starosty krajowego i dwóch członków Wydziału krajowego opatrzonych, z których jeden zachowywany być ma w c. k. ministerstwie skarbu a drugi w reprezentacyi krajowej księstwa bukowińskiego.

143.**Ustawa z dnia 17. sierpnia 1891,**

o dopłacie z funduszów państwa na pokrycie kosztów przywrócenia i naprawienia budowli regulacyjnych w rzece Adydze w Tyrolu uszkodzonych przez powódź w latach 1889 i 1890.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Na pokrycie kosztów przywrócenia i naprawienia budowli regulacyjnych w rzece Adydze w Tyrolu, uszkodzonych przez powódź w latach 1889 i 1890, wyznacza się dopłatę z funduszów państwa w sumie aż do 228.030 zł. pod warunkami poniżej w §. 2 przepisanemi.

Oprócz tego można na pokrycie przerzeczonego wydatku, o ile jego przyczyną są powódź 1890 roku, użyć przypadającej na rzecz skarbu państwa kwoty 60procentowej tych oszczędności, które uzyskane zostały przy wykonaniu na zasadzie ustawy z dnia 8. czerwca 1890 (Dz. u. p. Nr. 141) robót restauracyjnych na budowlach w III. sekcyi regulacyi Adygi.

§. 2.

Dopłata z funduszów państwa w ustępie 1. §. 1. wzmiankowana, użyta być może tylko w miarę rzeczywistej potrzeby na pokrycie 60procentowej kwoty wydatku na roboty, jakie wykonane być mają, pod tym warunkiem, że pozostała reszta, to jest 40 od sta rzeczonego wydatku, pokryta będzie z funduszów krajowych. Ustawodawstwu krajowemu zastrzega się pociągnięcie także stron interesowanych do odpowiedniego przyczynku na pokrycie tej 40procentowej dopłaty krajowej.

§. 3.

O ile kraj. celem spłnienia ciążącego na nim w myśl powyższych postanowień obowiązku dopłaty, pożyczkę stosownie do §. 6go ustawy z dnia 23. kwietnia 1879 (Dz. u. p. Nr. 64), a względnie ustawy z dnia 11. września 1886 (Dz. u. p. Nr. 42) zaciągnętą, podwyższy przez emisję dalszych udziałowych zapisów dłużnych, o sumę najwięcej aż do 100.000 zł., odsetki od tych udziałowych zapisów dłużnych wolne będą od opłaty podatku dochodowego, jakoteż od podatku, któryby w przyszłości

mocą ustaw był na jego miejsce zaprowadzony i od należytości stęplowej, której podlegają kupony.

Te udziałowe zapisy dłużne mogą być używane do korzystnego lokowania kapitałów fundacji i zakładów pod nadzorem publicznym zostających, ludzie pieniężni sieroczy, powierzniczy i depozytowych, a po kursie giełdowym, jednakże nie ponad wartość imienną, na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 4.

Kwota oszczędności w ustępie 2 §. 1. wzmiankowana użyta być może tylko pod tym warunkiem, że także kraj a względnie strony interesowane zrzeszą się na ten sam cel służącego im prawa do udziału w tych oszczędnościach.

§. 5.

W przedmiocie wykonania wzmiankowanych w §. 1 robót restauracyjnych stosowane być mają postanowienia §. 2, lit. b ustawy z dnia 11. września 1886 (Dz. u. p. Nr. 142).

§. 6.

Ustawa niniejsza nabędzie mocą obowiązującej, jak tylko przewidziana w §. 2 dopłata kraju, tudzież przewidziane w §. 4 zrzeczenie się kraju, a względnie stron interesowanych, będzie zapewnione.

§. 7.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Ischl, dnia 17. sierpnia 1891.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Steinbach r. w.

Falkenhayn r. w.

Schönborn r. w.

144.

**Obwieszczenie ministerstwa skarbu z dnia 18. września 1891,
o upoważnieniu c. k. komory głównej w Warnsdorfie do pobierania cła wchodowego od przedzweleńnych numeru taryfowego 154 b.**

W porozumieniu z ministerstwem handlu upoważnia się c. k. komorę główną II. klasy w Warnsdorfie do pobierania cła wchodowego od przedz-

wełnianych numeru taryfowego 154 b pod warunkiem ścisłego zachowywania postanowień instrukcji z dnia 21. maja 1887 (Dz. u. p. Nr. 57), tyczącej się badania przedz wełnianych na komorach.

Steinbach r. w.

145.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 19. września 1891,
tyczące się zaprowadzenia w c. k. dyrekcyach skarbowych powiatowych osobnych oddziałów do opłat stęplowych i bezpośrednich.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 21. lutego 1891 zaprowadza się we wszystkich dyrekcyach skarbowych powiatowych osobne oddziały do opłat stęplowych i bezpośrednich.

Oddziałom tym przekazuje się wymierzanie opłat, przypadających na zasadzie ustawy z dnia 9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50), jakież późniejszych ustaw i rozporządzeń, o ile wymierzanie ich nie należy do zakresu działania urzędów podatkowych, tudzież w ogóle wszelkie sprawy, tyczące się opłat stęplowych i bezpośrednich a należące do zakresu działania Władz skarbowych kierujących pierwszej instancji.

W dyrekcyach skarbowych powiatowych w Tyrolu i Vorarlbergu, w Styrii, Dalmacji, Czechach, Morawii, tudzież w dyrekcyach skarbowych powiatowych dolno-austriackich w Korneuburgu, Stein i St. Pölten, rzeczone oddziały rozpoczynają czynności od dnia 1. listopada 1891.

Termin zaprowadzenia tychże oddziałów w dyrekcyi skarbowej powiatowej w Wiedniu, tudzież w dyrekcyach skarbowych powiatowych w Galicji ogłoszony będzie osobnym rozporządzeniem.

Steinbach r. w.

146.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 19. września 1891,
tyczące się urzędów do wymierzania opłat.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 21. lutego 1891 rozszerza się zakres działania urzędów do wymierzania opłat w Linzu, Salzburgu, Celowcu, Lublanie, Tryeście, Oppawie i Czerniowcach w ten sposób, że do spraw, tyczących się

opłat stęplowych i bezpośrednich i taks nadaje się urzędom tym zakres działania dyrekcyj skarbowych powiatowych.

Urzędy powyższe, tudzież urzędy do wymierzania należności w Pradze i Lwowie uznaje się za kierujące Władze skarbowe pierwszej instancji.

Podając to do wiadomości odnośnie do rozporządzeń ministerstwa skarbu z dnia 16. marca 1871 (Dz. u. p. Nr. 21), z dnia 4. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 10) i z dnia 26. października 1884 (Dz. u. p. Nr. 176), nadmienia się, że rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. listopada 1891.

Steinbach r. w.

147.

Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z d. 25. września 1891,
tyczące się przyłączenia gminy Berbeki do okręgu Sądu powiatowego w Kamionce strumiłowej w Galicji.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę Berbeki razem z obszarem dworskim od okręgu Sądu powiatowego buskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego w Kamionce strumiłowej.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1892.

Schönborn r. w.

148.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 26. września 1891,
którem dozwala się wyciskania znaczka stęplowego 5cio- i 1no-centowego na blankietach do listów przewozowych.

Ażeby przedsiębiorcom handlowym i przemysłowym ułatwić uiszczenie się z ustawowej opłaty stęplowej od listów przewozowych (z wyjątkiem listów przewozowych kolejowych, o ile do nich według rozporządzenia z dnia 1. kwietnia 1884 [Dz. u. p. Nr. 41] wolno używać tylko blankietów z wydrukowanym znakiem stęplowym), mianowicie zaś w obrocie na morzu adryatyckim, ustawiona została w c. k. magazynie sprzedaży tytoniu i stępli

w Tryescie machinka do wyciskania znaczków stęplowych 5cio- i 1no-centowych i pozwala się, żeby począwszy od 1. października 1891 na niezapisanych blankietach do listów przewozowych, w urzędzie rzecznym do ostęplowania przedstawionych, znaczek stęplowy 5cio- lub 1no-centowy był wyciskany za złożeniem odpowiedniej opłaty stęplowej.

Nowe znaczki stęplowe mają 24 mm szerokości a 35 mm wysokości, są od góry prostokątne, od dolu półokrągłe i obie kategorie są dwubarwne.

W górnej części stępli znajduje się tarcza kolista o średnicy 19 mm liczącej, która barwą swoją różni się od innych części rysunku.

Na znaczku stęplowym 5cio-centowym tarcza jest karminowa, dalsza zaś część rysunku zielonkowata.

Stępel obwiedziony jest od zewnętrz grubą linią, do której od wewnętrz przylega branowanie z liści dębowych stylowych, ciągnących się między cienkimi liniami. W górnej części stępla kliniki lukowe między tarczą a rogami wypełniają trójliście biale na tle barwnem. Tarcza zawiera od góry półkoła, które od dolu z prawej i z lewej strony przechodzi w linią prostą i tworzy całą szerokością wstęgu, na której tle biało znajduje się między liniami napis: „K.K.Frachtbrief-Stempel“ wielkimi głoskami łacińskimi. Wstęgarzeczniona otacza tarczę, która zawiera c. k. orla biało odrysowanego na tle barwnem i jest od dołu półokrągła, po obu stronach prosta, a od góry dwoma odcinkami koła zamknięta. Powyżej tarczy znajduje się zdobina liściasta, do której przylegają po obu stronach tarczy wisiorzy, w kierunku pionowym na dół spadające, biale na tle barwnem. Poniżej tarczy znajduje się zwitek w połóżeniu, w środku rozcięty, liścianką i zwo-

jami ozdobiony, który po obu stronach zawiera napis: „5 kr.“ i tylko częściowo leży na tarczy czerwonej, tak że górne na tarczy znajdującej się części zwitka i napisu wyrażającego wartość są czerwone, inne zaś części zielonkowate na tle białem. Pod zwitkiem widać półkoliste końce festonów podobnie białe na tle barwnem.

Stępel kończy się tarczą oblą w środku u dołu umieszczoną, która zawiera cyfrę barwną „5“ na tle białem, oznaczającą wartość i pokrywa środek kotwicy, której pazury leżą równolegle od dolnej półkolistej obwódki stępla i są białe na tle kreskowanem.

Znaczek stęplowy 1no-centowy ma te same rozmiary i ten sam rysunek, co znaczek 5cio-centowy, różni się zaś od niego barwą i oznaczeniami wartości „1 kr.“ i „1“ umieszczonymi w tych samych miejscach rysunku, co na znaczku stęplowym 5cio-centowym. Tarcza znaczka stęplowego 1no-centowego jest barwy zielonkowej, reszta zaś rysunku ciemno-brunatnej.

Stęple tak 5cio- jak i 1no-centowe wydrukowane są wypukło, mianowicie części barwne są włożone, biale zaś nieco wystają.

Rozporządzenie niujsze nie zmienia bynajmniej przepisów o używaniu znaczków stęplowych do listów przewozowych, tudzież o wynienianiu blankietów zepsutych, postanawia się tylko, że należność stęplowa zepsutych blankietów do listów przewozowych, za zdatne do wymiany uznanych, znaczkiem stęplowym powyżej opisanym opatrzonych, zwracana być ma przez wyciśnięcie takiego samego znaczka stęplowego na nowych blankietach do listów przewozowych.

Steinbach r. w.